

Demetrios Porfyrus

ΠΤΥΧΙΑΚΗ Π ΣΥΝΘΕΣΗΣ ΠΑΡΑΣΤΑΤΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

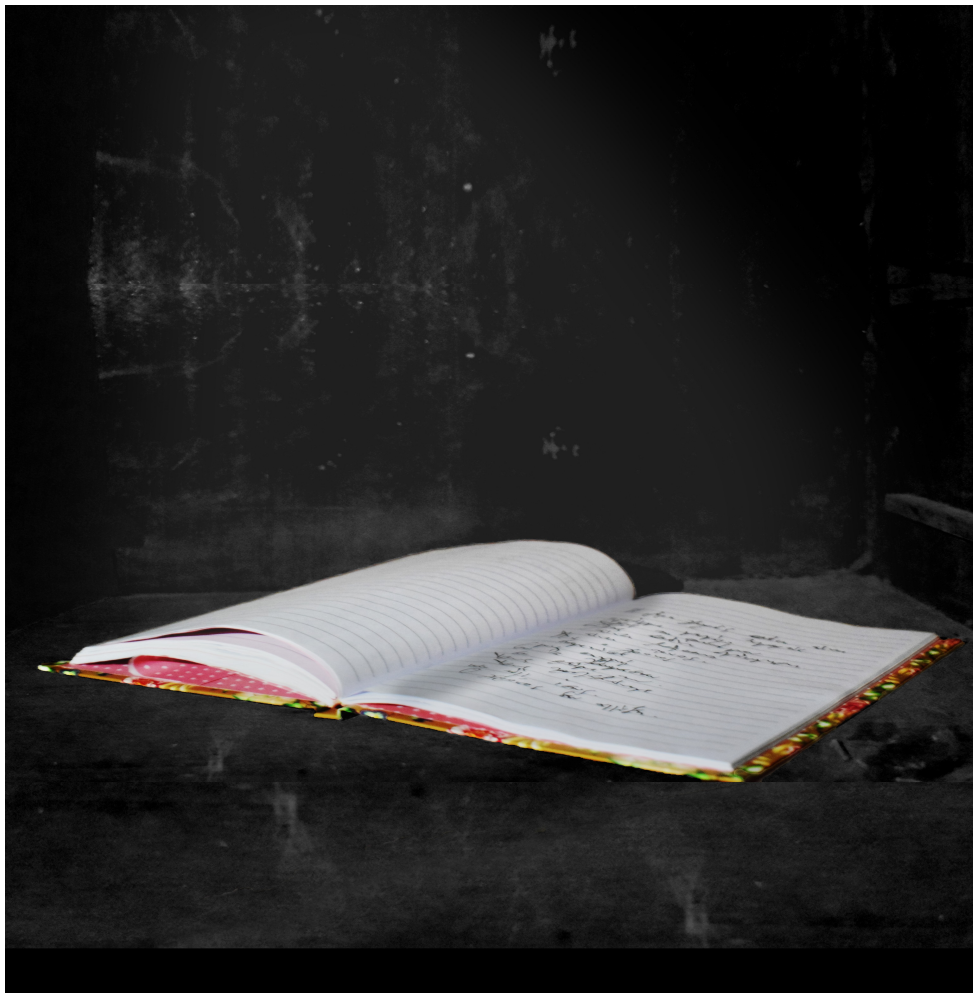
Based on NIKOLAI VASILIEVICH GOGOL'S novel

THE DIARY OF A MADMAN

To Ημερολόγιο ενός Τρελού

του Νικολάι Βασίλιεβιτς Γκόγκολ

FULL SCORE

THE DIARY OF A MADMAN

Το Ημερολόγιο ενός Τρελού

Demetrios Porfyris

I. Title/ Τίτλοι Αρχής

0.1*
1.1.23
Hit 01

Molto agitato
♩=100

Flute
Clarinet in B♭
Tenor Saxophone
Trumpet in B♭
Tenor Trombone
Tuba
Xylophone
Piano
Piano

[illegible][illegible]

Andante
♩=80

12 *rall.*

Fl. *mf* *pp*

Cl. *mf* *pp* *p*

Ten. Sax. *mp*

Tpt. *pp*

Tbn. *pp*

Tba. *pp*

Xyl. *mp* *gliss.* *ff* *gliss.*

Pno. *pp*

rall. *Andante* ♩=80

Pno. *ppp* *Re0*

II. MORNING/ ΠΡΩΙ

Andante

♩=80

ΠΡΩΙ...

Η ώρα που ξυπνούν τα άγρια να διώξουν τα ήμερα...

15

Fl. *p*

Cl. *mf*

Ten. Sax. *mf* *pp* *p* *p*

Tpt. only air (optional: only with mouthpiece) *pp* *gliss.* *gliss.*

Tbn. only air (optional: only with mouthpiece) *pp* *gliss.* *gliss.*

Tba. only air (optional: only with mouthpiece) *pp* *gliss.* *gliss.* *sf*

Xyl. *pp* *mf*

Pno. *pp* *Andante* *♩=80*

Pno. *Andante* *♩=80*

tr

3 *3* *3* *3*

gliss. *gliss.* *gliss.* *gliss.*

tremolo

Re *Re*

29

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Xyl.

Pno.

Pno.

This musical score is for the song "The Sound of Silence" by Simon & Garfunkel. It is a piano and woodwind arrangement. The score is written for the following instruments:

- Flute (Fl.)
- Clarinet (Cl.)
- Tenor Saxophone (Ten. Sax.)
- Trumpet (Tpt.)
- Trombone (Tbn.)
- Tuba (Tba.)
- Xylophone (Xyl.)
- Piano (Pno.) - Right Hand
- Piano (Pno.) - Left Hand

The score is in 4/4 time and features a key signature of one sharp (F#). The tempo is marked "Moderato". The score includes a variety of musical notations, including eighth and sixteenth notes, rests, and dynamic markings such as "p" (piano) and "f" (forte). The piano part features a prominent arpeggiated figure in the right hand and a steady bass line in the left hand. The woodwind section provides harmonic support and melodic lines, with some instruments playing sustained notes or short phrases. The score is divided into measures by vertical bar lines, and the key signature is indicated by a sharp sign on the F line of the staff.

41

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Xyl.

Pno.

Pno.

46

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Xyl.

Pno.

Pno.

poco rall.

p

mf

p

p

p

sp

pp

ped.

III. THE CARNIVAL OF BEASTS/ TO KAPNABALI TON ZΩΩN

52 **Andante** $\text{♩} = 100$ **poco rall.** **Allegro** $\text{♩} = 150$

Fl. *mf* 3 *f*

Cl. *mf* 3 *f*

Ten. Sax. *mf* 3 *f*

Tpt. *mockingly* *mf* *f*

Tbn. *mf* *f*

Tba. *mf* *f*

Xyl. *f*

Pno. *f*

Andante $\text{♩} = 100$ **poco rall.** **Allegro** $\text{♩} = 150$

Pno. *mf* *f*

57

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Xyl.

Pno.

Pno.

Andantino semplice

Piu cantabile

$\text{♩} = 45$

11

69 *poco rit.* Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΦΕΝΤΙΚΟΥ ΤΟΥ

Fl. *mp*

Cl. *mp*

Ten. Sax. *mp*

Tpt. *mp*

Tbn. *p*

Tba. *mp*

Xyl. *mp*

Pno. *p*

Pno. *poco rit.* Piu cantabile $\text{♩} = 45$

74

Fl. *mf*

Cl. *mf*

Ten. Sax. *mf*

Tpt. *mp*

Tbn. *mp*

Tba. *mp*

Xyl. *mf*

Pno. *mf*

Pno. *mf*

93

"Ε, ΚΥΡΙΟΕ!
ΕΑΘ ΚΑΤΩ!"

Molto allegro
♩=150

13

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Xyl.

Pno.

(optional:
just play random notes)

mp

ff

f

ff

Molto allegro
♩=150

100

Adagio cantabile
♩=45

molto rall. . . .

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Xyl.

Pno.

mp

p

pp

f

mp

pp

Adagio cantabile
♩=45

molto rall. . . .

IV. AT THE OFFICE / ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ

Adagio ma non troppo piu vivo
♩ = 70 *8va*

108

Fl. *p*

Cl. *mf*

Ten. Sax. *mf*

Tpt. *mf*

Tbn. *mf*

Tba. *mf*

Xyl. *mf*

Pno. *p*

Adagio ma non troppo piu vivo
♩ = 70

Pno. *mf*

112

Fl. *mp*

Cl. *mp*

Ten. Sax. *mp*

Tpt. *f*

Tbn. *f*

Tba. *f*

Xyl. *f*

Pno. *f*

8va

Pno. *ff*

[illegible]

121

Tpt.

Tbn.

Tba.

Xyl.

Pno.

Pno.

127

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Xyl.

Pno.

Pno.

134

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Xyl.

Pno.

Pno.

==

140

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Xyl.

Pno.

Pno.

143

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Xyl.

Pno.

Pno.

pp

pp

Adagio ma non troppo tranquillo

$\text{♩} = 45$

V. THE POEM / ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ

147

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Cel.

Pno.

p

p

pp

p

Adagio ma non troppo tranquillo

$\text{♩} = 45$

Pno.

pp

This musical score is for the song "The Sound of Silence" by Simon & Garfunkel. It is arranged for a band consisting of Flute (Fl.), Clarinet (Cl.), Tenor Saxophone (Ten. Sax.), Cello (Cel.), Piano (Pno.), and Double Bass (Pno.). The score is in 3/4 time and features a key signature of one flat (B-flat major or D minor). The tempo is marked "Andante". The score begins with a rehearsal mark 175. The Flute part starts with a melodic line in the right hand, while the Clarinet and Tenor Saxophone parts provide harmonic support. The Cello part plays a steady eighth-note accompaniment. The Piano part features a complex, arpeggiated figure in the right hand, while the Double Bass part provides a simple, steady bass line. The score includes dynamic markings such as *p* (piano) and *mp* (mezzo-piano). The piece concludes with a final chord in the piano and a sustained note in the double bass.

188

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Cel.

Pno.

Pno.

mp

192

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Cel.

Pno.

Pno.

mf

pp

196 **poco rit.** $\text{♩} = 40$

Fl. *mp*

Cl. *mp*

Ten. Sax. *mf* *mp*

Cel.

Pno. *mf* *mp*

Pno. **poco rit.** $\text{♩} = 40$

201 **rall.** **Allegro** $\text{♩} = 125$

Fl. *pp*

Cl. *pp*

Ten. Sax. *pp*

Tpt. *f*

Tbn. *f*

Tba. *f*

Pno. *f*

Pno. **rall.** **Allegro** $\text{♩} = 125$

f *ff*

206

Tpt. *f* *pp*

Tbn. *f* *pp*

Tba. *f* *pp*

Xyl. *pp*

Pno. *pp*

Pno. *ff* *pp*

VI. UNDER OPPRESSION / ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ

211

Fl. *Lento* $\text{♩} = 45$ *mp* *Vivace* $\text{♩} = 90$ *mf*

Cl. *mp* *mf*

Ten. Sax. *mp* *mf*

Tpt. *mp* *mf*

Tbn. *mp* *mf*

Tba. *mp* *mf*

Xyl. *mp* *mf*

Pno. *Lento* $\text{♩} = 45$ *Vivace* $\text{♩} = 90$

220

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Xyl.

Pno.

Pno.

226

Adagio scherzoso

$\text{♩} = 75$

Tpt.

Tbn.

Tba.

Xyl.

Pno.

Pno.

mf

ff

f

Adagio scherzoso

$\text{♩} = 75$

231

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Xyl.

Pno.

Pno.

235

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Xyl.

Pno.

Pno.

242

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Xyl.

Pno.

Pno.

ff

gliss.

Ped.

[illegible]

255

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Xyl.

Pno.

Pno.

The musical score for measures 255-258 is as follows:

- Measure 255:** Flute (Fl.) and Clarinet (Cl.) are silent. Tenor Saxophone (Ten. Sax.) plays a half note G2. Trumpet (Tpt.) plays a half note G4. Trombone (Tbn.) and Tuba (Tba.) play a half note G2. Xylophone (Xyl.) plays a half note G4. Piano (Pno.) plays a half note G4.
- Measure 256:** Flute (Fl.) and Clarinet (Cl.) are silent. Tenor Saxophone (Ten. Sax.) plays a half note G2. Trumpet (Tpt.) plays a half note G4. Trombone (Tbn.) and Tuba (Tba.) play a half note G2. Xylophone (Xyl.) plays a half note G4. Piano (Pno.) plays a half note G4.
- Measure 257:** Flute (Fl.) and Clarinet (Cl.) are silent. Tenor Saxophone (Ten. Sax.) plays a half note G2. Trumpet (Tpt.) plays a half note G4. Trombone (Tbn.) and Tuba (Tba.) play a half note G2. Xylophone (Xyl.) plays a half note G4. Piano (Pno.) plays a half note G4.
- Measure 258:** Flute (Fl.) and Clarinet (Cl.) are silent. Tenor Saxophone (Ten. Sax.) plays a half note G2. Trumpet (Tpt.) plays a half note G4. Trombone (Tbn.) and Tuba (Tba.) play a half note G2. Xylophone (Xyl.) plays a half note G4. Piano (Pno.) plays a half note G4.

259

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Xyl.

Pno.

Pno.

263

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Xyl.

269

Pno.

Pno.

273

Pno.

Pno.

[illegible]

Musical score for measures 285-290. The score includes parts for Flute (Fl.), Clarinet (Cl.), Tenor Saxophone (Ten. Sax.), Cello (Cel.), Piano (Pno.) right hand, and Piano (Pno.) left hand.

- Measure 285:** Flute has a whole rest. Clarinet has a quarter note G₄. Tenor Saxophone has a half note F₃. Cello has eighth notes G₂, A₂, B₂. Piano RH has a half note chord D₃-F₃. Piano LH has a whole rest.
- Measure 286:** Flute has a whole rest. Clarinet has a quarter note A₂. Tenor Saxophone has a half note G₂. Cello has eighth notes A₂, B₂, C₃. Piano RH has a half note chord E₂-G₂. Piano LH has a whole rest.
- Measure 287:** Flute has a quarter note G₄. Clarinet has a half note B₂. Tenor Saxophone has a half note F₃. Cello has a half note chord D₃-F₃. Piano RH has a half note chord D₃-F₃. Piano LH has a whole rest.
- Measure 288:** Flute has a quarter note A₄. Clarinet has a half note C₃. Tenor Saxophone has a half note G₂. Cello has a half note chord E₂-G₂. Piano RH has a half note chord E₂-G₂. Piano LH has a whole rest.
- Measure 289:** Flute has a quarter note B₄. Clarinet has a half note D₃. Tenor Saxophone has a half note A₂. Cello has a half note chord F₂-A₂. Piano RH has a half note chord F₂-A₂. Piano LH has a whole rest.
- Measure 290:** Flute has a quarter note C₅. Clarinet has a half note E₃. Tenor Saxophone has a half note B₂. Cello has a half note chord G₂-B₂. Piano RH has a half note chord G₂-B₂. Piano LH has a whole rest.

294

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Cel.

Pno.

Pno.

==

301

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Cel.

Pno.

Pno.

rit.

♩=80

rit.

♩=80

Più mosso
♩ = 100

312

Fl. *f* *mf* *f* *f* *f*

Cl. *f* *mf* *f* *f* *f*

Ten. Sax. *f* *mf* *f* *f* *f*

Tpt. *f* *mf* *f* *f* *f*

Tbn. *f* *mf* *f* *f* *f*

Tba. *f* *mf* *f* *f* *f*

Xyl. *f* *mf* *f* *f* *f*

Cel. *f* *mf* *f* *f* *f*

Pno. *f* *mf* *f* *f* *f*

Pno. *f* *mf* *f* *f* *f*

Più mosso
acc. . . ♩ = 100

VIII. THAT PATHETIC ONE? / AYTO TO MHΛENIKO;

Allegro**♩=110**

318

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Xyl.

Pno.

Allegro
♩=110

Pno.

Red

=

324

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Xyl.

Pno.

Pno.

Red

351 **rall.** **rall.**

Fl. *pp*

Cl. *pp*

Ten. Sax. *pp*

Tpt. *pp*

Tbn. *p* *pp*

Tba. *mf* *p* *pp*

Xyl. *mf* *pp*

Pno. *mf* *pp*

Pno. **rall.** **rall.**

393

Vivace
♩ = 100

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Xyl.

Pno.

Pno.

[illegible]

410

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Xyl.

Pno.

Pno.

==

419

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Xyl.

Pno.

Pno.

428

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Xyl.

Pno.

Pno.

438

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Xyl.

Pno.

Pno.

poco rall. . . . $\text{♩} = 100$

mp *p* *pp*

mp *p* *pp*

pp

mp *p* *pp*

f 6 6 6 6

poco rall. . . . $\text{♩} = 100$

mp *p* *pp*

Vivace
♩ = 100

452

Fl.

mf

Cl.

mf

Ten. Sax.

mf

mf

Tpt.

mf

Tbn.

mf

Tba.

mf

Cel.

mf

Pno.

mf

mf

Vivace
♩ = 100

Pno.

mf

481 (Prepare to use only mouthpiece)

Use mouthpiece.

gliss. *mf* *ff* *mf* *ff* *mf* *ff* *mf* *ff*

(Prepare to use only mouthpiece)

gliss. *mf* *ff* *mf* *ff* *mf* *ff* *mf* *ff*

Ten. Sax.

ff

Tpt.

mp *ff*

Tbn.

mp *ff*

Tba.

mp *ff*

Cel.

f

Pno.

ff

Pno.

ff

2 2

493 Use mouthpiece.

Fl. *gliss.* *mf* *gliss.* *ff* *gliss.* *mf* *gliss.* *ff* *gliss.* *mf* *gliss.* *ff* *gliss.* *mf* *gliss.* *ff* *gliss.* *mf* *gliss.* *ff* *gliss.*

Cl. *Use mouthpiece.* *mf* *gliss.* *ff* *gliss.* *mf* *gliss.* *ff* *gliss.* *mf* *gliss.* *ff* *gliss.* *mf* *gliss.* *ff* *gliss.* *mf* *gliss.* *ff* *gliss.*

Ten. Sax. *ff* *2* *ff* *ff*

Tpt. *2* *ff* *2*

Tbn. *2* *ff* *2*

Tba. *ff*

Cel. *ff*

Pno. *ff* *Red* *Red* *2* *2*

Pno. *2* *2*

499

Fl. *gliss.* *mf* *ff* *gliss.* *mf* *ff* *gliss.* *mf* *ff* *gliss.* *mf* *ff* *gliss.* *mf* *ff* *gliss.* *mf* *ff*

Cl. *gliss.* *mf* *ff* *gliss.* *mf* *ff* *gliss.* *mf* *ff* *gliss.* *mf* *ff* *gliss.* *mf* *ff* *gliss.* *mf* *ff*

Ten. Sax.

Tpt. 3 3 3 3

Tbn.

Tba.

Cel.

Pno. *8va*

Pno.

505

ord.

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Cel.

Pno.

Pno.

509

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Cel.

Pno.

Pno.

512

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Cel.

Pno.

Pno.

mp

mp

pp

pp

pp

pp

fff

fff

mp

pp

mp

pp

Change to xylophone

Detailed description of the musical score: The score is for measures 512 through 515. The Flute, Clarinet, and Tenor Saxophone parts have melodic lines with slurs and accents. The Clarinet and Tenor Saxophone parts start at measure 512 with a dynamic of *mp*. The Trumpet and Trombone parts have rhythmic patterns of eighth notes. The Tuba part has a long note in measure 515 with a dynamic of *pp*. The Cello part has a long note in measure 515 with a dynamic of *pp*. The Piano (right hand) part has a series of chords in measure 512, followed by a long note in measure 515 with a dynamic of *pp*. The Piano (left hand) part has a long note in measure 515 with a dynamic of *pp*. The Percussion part has a long note in measure 515 with a dynamic of *pp*. The score includes various dynamics: *mp* (mezzo-piano), *pp* (pianissimo), and *fff* (fortississimo). There are also performance instructions: 'Change to xylophone' and 'Red' markings.

6

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Xyl.

Pno.

Pno.

10

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Xyl.

Pno.

Pno.

Allegro agitato
♩ = 60

f

f

f

gliss.

16

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

f

Tpt.

Tbn.

Tba.

f

Xyl.

Pno.

Pno.

f

23

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

3

3

3

3

3

3

con sord.

Tpt.

f

Tbn.

Tba.

Xyl.

Pno.

6

6

6

6

Ped.

Ped.

Ped.

Ped.

Pno.

[illegible]

[illegible]

54

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Xyl.

Pno.

Pno.

Cel.

rit.

p

p

p

mf

mp

mp

f

rit.

6

3

6

3

6

3

9

mf

Allegro con fuoco
♩ = 60

69

Fl. *mf*

Cl. *mf* *f*

Ten. Sax. *mf* *f*

Tpt.

Tbn.

Tba. *f*

Xyl. *f*

Pno. *f* *gliss.*

Allegro con fuoco
♩ = 60

Pno. *f*

Ped.

75

Pno. *p* 6 3

Pno.

This musical score is for measures 81 through 86 of a piece. The instrumentation includes Flute (Fl.), Clarinet (Cl.), Tenor Saxophone (Ten. Sax.), Trumpet (Tpt.), Trombone (Tbn.), Tuba (Tba.), Xylophone (Xyl.), Piano (Pno.), and another Piano (Pno.).

Measures 81-82: The Flute and Clarinet parts are silent. The Tenor Saxophone, Trumpet, Trombone, and Tuba parts are also silent. The Xylophone part is silent. The first Piano part (Pno.) plays a melody in the right hand, starting with a half note G4, followed by eighth notes A4, Bb4, A4, G4, F4, E4, D4, C4, Bb3, A3, G3, F3, E3, D3, C3, Bb2, A2, G2, F2, E2, D2, C2, Bb1, A1, G1, F1, E1, D1, C1, Bb0, A0, G0, F0, E0, D0, C0, Bb-1, A-1, G-1, F-1, E-1, D-1, C-1, Bb-2, A-2, G-2, F-2, E-2, D-2, C-2, Bb-3, A-3, G-3, F-3, E-3, D-3, C-3, Bb-4, A-4, G-4, F-4, E-4, D-4, C-4, Bb-5, A-5, G-5, F-5, E-5, D-5, C-5, Bb-6, A-6, G-6, F-6, E-6, D-6, C-6, Bb-7, A-7, G-7, F-7, E-7, D-7, C-7, Bb-8, A-8, G-8, F-8, E-8, D-8, C-8, Bb-9, A-9, G-9, F-9, E-9, D-9, C-9, Bb-10, A-10, G-10, F-10, E-10, D-10, C-10, Bb-11, A-11, G-11, F-11, E-11, D-11, C-11, Bb-12, A-12, G-12, F-12, E-12, D-12, C-12, Bb-13, A-13, G-13, F-13, E-13, D-13, C-13, Bb-14, A-14, G-14, F-14, E-14, D-14, C-14, Bb-15, A-15, G-15, F-15, E-15, D-15, C-15, Bb-16, A-16, G-16, F-16, E-16, D-16, C-16, Bb-17, A-17, G-17, F-17, E-17, D-17, C-17, Bb-18, A-18, G-18, F-18, E-18, D-18, C-18, Bb-19, A-19, G-19, F-19, E-19, D-19, C-19, Bb-20, A-20, G-20, F-20, E-20, D-20, C-20, Bb-21, A-21, G-21, F-21, E-21, D-21, C-21, Bb-22, A-22, G-22, F-22, E-22, D-22, C-22, Bb-23, A-23, G-23, F-23, E-23, D-23, C-23, Bb-24, A-24, G-24, F-24, E-24, D-24, C-24, Bb-25, A-25, G-25, F-25, E-25, D-25, C-25, Bb-26, A-26, G-26, F-26, E-26, D-26, C-26, Bb-27, A-27, G-27, F-27, E-27, D-27, C-27, Bb-28, A-28, G-28, F-28, E-28, D-28, C-28, Bb-29, A-29, G-29, F-29, E-29, D-29, C-29, Bb-30, A-30, G-30, F-30, E-30, D-30, C-30, Bb-31, A-31, G-31, F-31, E-31, D-31, C-31, Bb-32, A-32, G-32, F-32, E-32, D-32, C-32, Bb-33, A-33, G-33, F-33, E-33, D-33, C-33, Bb-34, A-34, G-34, F-34, E-34, D-34, C-34, Bb-35, A-35, G-35, F-35, E-35, D-35, C-35, Bb-36, A-36, G-36, F-36, E-36, D-36, C-36, Bb-37, A-37, G-37, F-37, E-37, D-37, C-37, Bb-38, A-38, G-38, F-38, E-38, D-38, C-38, Bb-39, A-39, G-39, F-39, E-39, D-39, C-39, Bb-40, A-40, G-40, F-40, E-40, D-40, C-40, Bb-41, A-41, G-41, F-41, E-41, D-41, C-41, Bb-42, A-42, G-42, F-42, E-42, D-42, C-42, Bb-43, A-43, G-43, F-43, E-43, D-43, C-43, Bb-44, A-44, G-44, F-44, E-44, D-44, C-44, Bb-45, A-45, G-45, F-45, E-45, D-45, C-45, Bb-46, A-46, G-46, F-46, E-46, D-46, C-46, Bb-47, A-47, G-47, F-47, E-47, D-47, C-47, Bb-48, A-48, G-48, F-48, E-48, D-48, C-48, Bb-49, A-49, G-49, F-49, E-49, D-49, C-49, Bb-50, A-50, G-50, F-50, E-50, D-50, C-50, Bb-51, A-51, G-51, F-51, E-51, D-51, C-51, Bb-52, A-52, G-52, F-52, E-52, D-52, C-52, Bb-53, A-53, G-53, F-53, E-53, D-53, C-53, Bb-54, A-54, G-54, F-54, E-54, D-54, C-54, Bb-55, A-55, G-55, F-55, E-55, D-55, C-55, Bb-56, A-56, G-56, F-56, E-56, D-56, C-56, Bb-57, A-57, G-57, F-57, E-57, D-57, C-57, Bb-58, A-58, G-58, F-58, E-58, D-58, C-58, Bb-59, A-59, G-59, F-59, E-59, D-59, C-59, Bb-60, A-60, G-60, F-60, E-60, D-60, C-60, Bb-61, A-61, G-61, F-61, E-61, D-61, C-61, Bb-62, A-62, G-62, F-62, E-62, D-62, C-62, Bb-63, A-63, G-63, F-63, E-63, D-63, C-63, Bb-64, A-64, G-64, F-64, E-64, D-64, C-64, Bb-65, A-65, G-65, F-65, E-65, D-65, C-65, Bb-66, A-66, G-66, F-66, E-66, D-66, C-66, Bb-67, A-67, G-67, F-67, E-67, D-67, C-67, Bb-68, A-68, G-68, F-68, E-68, D-68, C-68, Bb-69, A-69, G-69, F-69, E-69, D-69, C-69, Bb-70, A-70, G-70, F-70, E-70, D-70, C-70, Bb-71, A-71, G-71, F-71, E-71, D-71, C-71, Bb-72, A-72, G-72, F-72, E-72, D-72, C-72, Bb-73, A-73, G-73, F-73, E-73, D-73, C-73, Bb-74, A-74, G-74, F-74, E-74, D-74, C-74, Bb-75, A-75, G-75, F-75, E-75, D-75, C-75, Bb-76, A-76, G-76, F-76, E-76, D-76, C-76, Bb-77, A-77, G-77, F-77, E-77, D-77, C-77, Bb-78, A-78, G-78, F-78, E-78, D-78, C-78, Bb-79, A-79, G-79, F-79, E-79, D-79, C-79, Bb-80, A-80, G-80, F-80, E-80, D-80, C-80, Bb-81, A-81, G-81, F-81, E-81, D-81, C-81, Bb-82, A-82, G-82, F-82, E-82, D-82, C-82, Bb-83, A-83, G-83, F-83, E-83, D-83, C-83, Bb-84, A-84, G-84, F-84, E-84, D-84, C-84, Bb-85, A-85, G-85, F-85, E-85, D-85, C-85, Bb-86, A-86, G-86, F-86, E-86, D-86, C-86, Bb-87, A-87, G-87, F-87, E-87, D-87, C-87, Bb-88, A-88, G-88, F-88, E-88, D-88, C-88, Bb-89, A-89, G-89, F-89, E-89, D-89, C-89, Bb-90, A-90, G-90, F-90, E-90, D-90, C-90, Bb-91, A-91, G-91, F-91, E-91, D-91, C-91, Bb-92, A-92, G-92, F-92, E-92, D-92, C-92, Bb-93, A-93, G-93, F-93, E-93, D-93, C-93, Bb-94, A-94, G-94, F-94, E-94, D-94, C-94, Bb-95, A-95, G-95, F-95, E-95, D-95, C-95, Bb-96, A-96, G-96, F-96, E-96, D-96, C-96, Bb-97, A-97, G-97, F-97, E-97, D-97, C-97, Bb-98, A-98, G-98, F-98, E-98, D-98, C-98, Bb-99, A-99, G-99, F-99, E-99, D-99, C-99, Bb-100, A-100, G-100, F-100, E-100, D-100, C-100, Bb-101, A-101, G-101, F-101, E-101, D-101, C-101, Bb-102, A-102, G-102, F-102, E-102, D-102, C-102, Bb-103, A-103, G-103, F-103, E-103, D-103, C-103, Bb-104, A-104, G-104, F-104, E-104, D-104, C-104, Bb-105, A-105, G-105, F-105, E-105, D-105, C-105, Bb-106, A-106, G-106, F-106, E-106, D-106,

[illegible]

93

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Xyl.

Pno.

Pno.

98

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Xyl.

Pno.

Pno.

8va

12

115

Fl.

mf

p

Cl.

mf

p

mp

p

Ten. Sax.

mf

mp

Tpt.

mf

p

Tbn.

mf

p

Tba.

mf

p

pp

ppp

Pno.

mf

8vb

Ped.

rall.

rall.

XII. AT THE MADHOUSE. FINALE / ΣΤΟ ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟ. ΦΙΝΑΛΕ

Lento
♩=60

Flute *p*

Clarinet in B♭ *p*

Tenor Saxophone *pp* *p*

Celesta *p*

9

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt. *mp*

Tbn. *mp*

Tba. *mp* *mf*

Cel.

Pno.

Pno. 1.v

14

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Cel.

Pno.

pp

pp

pp

mp

pp

23

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Cel.

Pno.

p

pp

pp

p

pp

poco rall.

♩=55

change to xylophone

8va

p

poco rall.

♩=55

Red.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

10

50

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Xyl.

Pno.

Pno.

gliss.

gliss.

gliss.

gliss.

f

p

f

p

mf

ff

mf

ff

This musical score is for the piece 'The Wind' by Gustav Mahler. It is a full orchestral score with the following instruments and parts:

- Fl. (Flute):** Four staves, each with a melodic line featuring sixteenth and thirty-second notes, often beamed together.
- Cl. (Clarinet):** Four staves, each with a melodic line featuring sixteenth and thirty-second notes, often beamed together.
- Ten. Sax. (Tenor Saxophone):** Four staves, each with a melodic line featuring sixteenth and thirty-second notes, often beamed together.
- Tpt. (Trumpet):** Four staves, each with a melodic line featuring sixteenth and thirty-second notes, often beamed together.
- Tbn. (Trombone):** Four staves, each with a melodic line featuring sixteenth and thirty-second notes, often beamed together.
- Tba. (Tuba):** Four staves, each with a melodic line featuring sixteenth and thirty-second notes, often beamed together.
- Xyl. (Xylophone):** Four staves, each with a melodic line featuring sixteenth and thirty-second notes, often beamed together.
- Pno. (Piano):** Four staves, each with a melodic line featuring sixteenth and thirty-second notes, often beamed together.
- Ped. (Pedal):** Four staves, each with a melodic line featuring sixteenth and thirty-second notes, often beamed together.

The score is written in 4/4 time and includes various musical notations such as notes, rests, and dynamic markings. The dynamics range from *mf* (mezzo-forte) to *ff* (fortissimo). The piece is characterized by its complex, rhythmic patterns and the interplay between the different instruments.

52

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Xyl.

Pno.

Pno.

mf *ff* *mf* *ff* *pp*

gliss. *gliss.* *gliss.* *gliss.* *gliss.*

Red. *Red.*

58 **Moderato**
♩=60

poco accel.

Piu mosso
♩=70

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Xyl.

Pno.

Pno.

Ced.

68

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

6

Tpt.

Tbn.

Tba.

Xyl.

Pno.

8va

6 3 3 6 6 3 3 6 6 3

Pno.

Red.

75

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Xyl.

Pno.

Pno.

mf

f

mf

f

mf

f

[illegible]

90

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

mf

Tpt.

Tbn.

Tba.

mf

p

Xyl.

mf

p

Pno.

Pno.

mf

p

96

Fl.

ff

p

mf

Cl.

ff

mf

Ten. Sax.

ff

p

mf

Tpt.

mf

Tbn.

Tba.

pp

mf

Xyl.

mf

Pno.

6 3 3 6 6 3 3 6

ff

pp

p

ff

pp

p

102

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Xyl.

Pno.

Pno.

117

108

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Xyl.

Pno.

Pno.

8va

6

3

tr

Red.

[illegible]

118

Fl.

Cl.

Ten. Sax.

Tpt.

Tbn.

Tba.

Xyl.

Pno.

Pno.

Ped.

Το ημερολόγιο ενός τρελού: Σύνοψη

Ο Γιάννης είναι ένας περιθωριακός, καθημερινός δημόσιος υπάλληλος, χωρίς καμιά ιδιαίτερη προσωπικότητα που ζει στη χαοτική μεγαλούπολη της Αθήνας. Ένας τυπικός υπάλληλος σε δικηγορικό γραφείο που προσπαθεί να κολακεύει το αφεντικό του και ονειρεύεται μια ευτυχισμένη ζωή στο μέλλον. Μέχρι τώρα ζει μια ήσυχη, ανιαρή ζωή χωρίς φίλους, που μοναδική του συντροφιά έχει ένα ημερολόγιο, στο οποίο καταγράφει τις σκέψεις του. Όλα αλλάζουν όμως στη ζωή του όταν μια μέρα ακούει ένα σκύλο να του μιλά σε ανθρώπινη γλώσσα... Από τότε δημιουργείται το ερώτημα. Είναι αλήθεια όσα ζει ή ψέμα; Μήπως τα σκυλιά μιλούν τελικά και το κρύβουν; Μήπως ο ίδιος είναι στην πραγματικότητα ο βασιλιάς της Αγγλίας; Ή μήπως απλά είναι ένας τρελός; Ο παραλογισμός του τον οδηγεί σε πράξεις που ούτε είχε φανταστεί, με αποτέλεσμα διαταράζει τη ανιαρή ζωή της κοινωνίας στην οποία ζει και να αντιδράσει εναντίον της διαφθοράς και της απληστίας του δημοσίου. Αντίδραση, που θα την πληρώσει με το να τον κλείσουν στο τρελοκομείο.

Σημείωμα του Δημιουργού

Το *Ημερολόγιο ενός Τρελού* (2019), βασισμένο στην ομώνυμη νουβέλα του Νικολάι Γκόγκολ, είναι ένα τραγικό έργο. Ο Γκόγκολ έζησε στην εποχή που η αστική τάξη ξεκινούσε την άνοδό της, σε χρόνους που η κολακεία και η υποκρισία έπρεπε να είναι τα κυριότερα προσόντα για έναν που θέλει να ανεβεί σε ψηλά αξιώματα, μια περίοδο ποτισμένη με ψευδαισθήσεις περί μεγαλείου, πλούτου και της εικόνας μιας ευτυχισμένης ζωής, όπου όμως στην πραγματικότητα ο άνθρωπος γίνεται γρανάζι ενός γραφειοκρατικού συστήματος, παλεύει μέσα από ταπεινώσεις και βάσανα να αναδειχτεί, με αποτέλεσμα όμως να γίνει και αυτός μέρος του συστήματος.

Τα στοιχεία αυτά που ο Γκόγκολ αναδεικνύει στο φως είναι αισθητά και στην δική μας εποχή, ίσως περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη φορά, που κυριαρχεί ο ατομικισμός και η ανθρώπινη αλλοτρίωση, αυτή η αίσθηση που δεν μπορεί να βρει κανείς κάποιον για να μιλήσει, να νιώσει ζωντανός. Αυτό το πικρό χιούμορ του Γκόγκολ, θέλησα και εγώ να υιοθετήσω ως προς την αισθητική της ταινίας μου. Ήταν ένας από τους λόγους αυτούς που επέλεξα το στυλ της ταινίας ως βουβή, ασπρόμαυρη, που δίνει την αίσθηση του παλιού, βουβού κινηματογράφου. Η επιλογή στάθηκε ταιριαστή, διότι το τραγικό χιούμορ του Charlie Chaplin έχει πολλά κοινά στοιχεία με αυτό του Γκόγκολ. Η αφελής κωμικότητα, το grotesque, η βαθιά ανθρωπιά τους και ο τραγικός τους ρεαλισμός είναι τα βασικά στοιχεία και των δύο. Θα προσθέσω άλλον έναν παράγοντα που επηρέασε την αισθητική της ταινίας, τον παλιό ελληνικό κινηματογράφο, συγκεκριμένα τις ταινίες του Θανάση Βέγγου, που αν και κωμικές, το τραγικό και ανθρώπινο στοιχείο δεν λείπει, μα περισσεύει. Ένιωσα μια μεγάλη σύνδεση ανάμεσα σε αυτούς τους τρεις καλλιτέχνες που με τον καιρό την αισθάνθηκα πολύ πιο έντονη.

Η διαφορά ήταν πως το περιβάλλον της ταινίας διαδραματίζεται στην χαώδη Αθήνα του σήμερα και όχι στην τσαρική ρώσικη Αγία Πετρούπολη του 19^{ου} αιώνα. (Φυσικά η αλλαγή έγινε και λόγω έλλειψης budget!). Είχα δει κάποτε τη μεταφορά της όπερας του Μουσόργκσκι, «*Μπόρις Γκοντσούνφ*», από την εποχή που διαδραματίζεται (τέλη 16^{ου} αιώνα) στη σοβιετική εποχή και ομολογώ πως με άγγιξε πολύ περισσότερο από

το αρχικό. Έτσι ένιωσα και όταν έντυσα τον τρελό του Γκόγκολ με σημερινά ρούχα, με ελληνική καταγωγή και όνομα. Το νόημα και ο ρεαλισμός του έργου παραμένει. Φυσικά προσπάθησα να μην παραλείψω και το στοιχείο του παραλόγου, τόσο χαρακτηριστικό στα έργα του Γκόγκολ. Εν τέλει, το αποτέλεσμα ήταν μια μίξη βωβού, σοβιετικού (Sergei Eisenstein *October/ Battleship Potemkin/ Alexander Nevsky*, Grigori Kozitsev *New Babylon*) και παλιού ελληνικού κινηματογράφου γεγονός που μου στάθηκε αρκετά ευχάριστο, από τη στιγμή που ήθελα να αποφύγω να κάνω μια απλή απομίμηση ταινιών Charlie Chaplin. Ήθελα να κάνω ένα έργο μέσα από το οποίο δικαιώνεται όχι μόνο ο πρωταγωνιστής, αλλά και ο πραγματικός «τρελός» της ιστορίας: ο ίδιος ο συγγραφέας. Ο Γκόγκολ ήταν αναγκασμένος να δουλεύει ως ένας υπαλληλάκος του δημοσίου για να βγάλει το ψωμί του, να υφίσταται την καταπίεση και την περιφρόνηση των ανωτέρων του, τη διαφθορά και τη ρηχότητα στους κοσμικούς κύκλους της εποχής, μια ζωή μέσα στη μοναξιά (δεν κατάφερε ούτε να βρει αληθινούς φίλους, ούτε να παντρευτεί ποτέ), μέσα στη δυστυχία και το φόβο, και στο τέλος, μισότρελος και γεμάτος ενοχές για τις ιδέες και την προσωπικότητά του (όχι μόνο έκαψε το δεύτερο μέρος της νουβέλας «*Νεκρές Ψυχές*» αλλά και προς το τέλος της ζωής του κατέληξε υποχείριο στα χεριά ενός ιερωμένου που τον κατέστρεψε ψυχικά), πέθανε από ασитία σε ηλικία μόλις 43 ετών. Πιστεύω πως όταν κάνει κανείς κάποια διασκευή ενός έργου έχει και ένα χρέος να συλλογιστεί τον ίδιο το δημιουργό τι θέλησε να περάσει μέσω αυτού.

Σημαντικές επιρροές από τις οποίες πήρα σημαντικά στοιχεία στάθηκαν η «*Όπερα της Πεντάρας*» του Μπέρτολντ Μπρεχτ, ο «*Θάλαμος Νο.6*» του Άντον Τσέχωφ, φυσικά τα έργα του ίδιου του Γκόγκολ, καθώς τα θεατρικά του «*Ο Επιθεωρητής*», ο «*Γάμος*» και «*Οι Παίχτες*» και από τα σκετς των Monty Python και των Fry and Laurie.

Πολλά στοιχεία που υπάρχουν στο έργο έχουν προστεθεί από δικές μου ιδέες ή φράσεις άλλων. Το ποίημα που γράφει ο Γιάννης σκεπτόμενος τη Σοφία, την κόρη του αφεντικού του, ανήκει σε εμένα, όπως και η αντίδραση στο γραφείο είναι αλλαγμένη. Στο πρωτότυπο ο Αξέντι Ιβάνοβιτς απλά δείχνει περιφρόνηση προς το αφεντικό του. Θέλησα λοιπόν κάτι πιο έντονο για την κορύφωση του Γιάννη ως προσωπικότητα αλλά και να περάσω και το μήνυμα που αποσκοπώ μέσα από αυτό το έργο:

Είναι το μήνυμα της αντίστασης ενάντια σε μια πραγματικότητα που μας πλασάρουν ως *αληθή* και *φυσιολογική*, έναν κόσμο που διαβρώνει ό,τι καλό υπάρχει στον άνθρωπο, τον μετατρέπει σε μια απλή μηχανή για τα συμφέροντα ορισμένων που θέτουν τους εαυτούς τους ως «*κριτές και δυνάστες πάσης ανθρωπότητας*», που του αφαιρούν το δικαίωμα να απολαύσει τη ζωή, τη φύση και την ομορφιά.

Τα πρόσωπα του έργου θεωρούν πως η πραγματικότητα είναι αυτή που ζουν και δεν μπορεί να αλλάξει. Πως τα όνειρα και οι ιδέες είναι ψευδαισθήσεις, πως η δυστυχία και η καταπίεση είναι μέρος της ζωής, πως άλλοι γεννιούνται πλούσιοι και άλλοι φτωχοί και αυτό είναι όλο. Είναι σαν ένα γιατρό που αρνείται να περιθάλψει τον ασθενή γιατί θεωρεί πως «Θα πεθάνει που θα πεθάνει κάποτε, ποιο το νόημα να τον γιατρέψω;» ή όπως τον άνθρωπο που δεν αντιδρά βλέποντας το σπίτι του να καίγεται. Έχουν συμβιβαστεί με τη θέση τους στη ζωή, χωρίς δυνατότητα διαφυγής. Αυτό είναι και το λάθος το οποίο πλήρωσε ο Γιάννης. Τόσα χρόνια καταπίεσης και δουλείας, να

τον μειώνουν οι άνθρωποι γύρω του, να μην μπορεί σε κανέναν να πει τον πόνο του μιας και όλοι λένε «Αυτά έχει η ζωή, δεν βαριέσαι;», να μην μπορεί να ερωτευτεί, και με όλα αυτά δεν επιχείρησε ποτέ να πάρει την απόφαση να πάρει το ρίσκο φύγει, να αναζητήσει αυτό που θέλει πραγματικά από τη ζωή του. Και το κάνει στο τέλος, όταν παίρνει την απόφαση και το σκάει από το φρενοκομείο. Είναι η πρώτη φορά που παίρνει πρωτοβουλία και αποφασίζει να απελευθερωθεί, να φύγει προς το άγνωστο που αποκαλείται ελευθερία: έζησε αυτή την πραγματικότητα στην οποία τον ανάγκασαν να πιστεύει, αντέδρασε και βγήκε νικητής.

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ:

Η μουσική του «Ημερολογίου ενός Τρελού» είναι επηρεασμένη από έργα του Ντμίτρι Σοστακόβιτς (μουσική για την ταινία *Νέα Βαβυλώνα*, πιάνο κοντσέρτο No.1, Συμφωνία 7^η, 8^η και 11^η), Σεργκέι Προκόφιεφ (Πιάνο κοντσέρτο No.1, Σταχτοπούτα), τον «Χρυσό Πετεινό» του Νικολάι Ρίμσκυ Κόρσακοφ, Σεργκέι Ραχμάνινοφ (Πιάνο κοντσέρτο no.2, Οι Καμπάνες), Μοντέστ Μουσόργκσκι (Μπόρις Γκοντουνόφ, Η Νύχτα στο Φαλακρό Βουνό), Ιγκόρ Στραβίνσκι (Ο Γάμος), Άλφρεντ Σνίτγκε (Gogol Suite, η μίνι σειρά *Νεκρές Ψυχές*) τη μουσική του Charlie Chaplin για τις ταινίες του *The Kid*, *City Lights*, *Modern Times*, καθώς και από το μπαλέτο “*Alice’s Adventures in Wonderland*” του Joby Talbot. Επιπρόσθετα το θέμα του βασιλιά της Αγγλίας είναι παρωδία του *Pomp and Circumstance March No.1* του Έντουαρντ Έλγκαρ, η οποία συνδέεται συχνά με τη βασιλική οικογένεια της Μεγάλης Βρετανίας και εμφανίζεται πολλές φορές σε σκετς των Monty Python, Mr. Bean, που αφορούν την βασιλική οικογένεια.

Επιχείρησα η μουσική να έχει έναν πολύ πιο ενεργό ρόλο από ένα μουσικό χαλί και να αναπαριστά ηχητικά τις σκέψεις και τα συναισθήματα του πρωταγωνιστή. Θα μπορούσα να πω πως λειτουργεί ως αφήγηση σε πρώτο πρόσωπο. (Εξάλλου και το έργο το ίδιο του Γκόγκολ είναι σε αυτή τη μορφή). Με άλλα λόγια, τα θέματα και οι μουσικές που κυριαρχούν στο έργο ανήκουν στον κόσμο του Γιάννη Τάδε-Τάδε όπως τον βλέπει ο ίδιος, είναι μέρος της δικής του ματιάς και αντίληψης.

Το μουσικό σύνολο αποτελείται από τα εξής όργανα: φλάουτο, κλαρινέτο σε Bb, τενόρο σαξόφωνο, τρομπέτα σε Bb, τενόρο τρομπόνι, τούμπα, ξυλόφωνο, τσελέστα και πιάνο για 4 χέρια. Αποσκοπώντας να έχω έναν ήχο και που να θυμίζει βωβό κινηματογράφο αλλά και μια αίσθηση σύγχρονης ορχήστρας, στον οποίο ο ήχος να παραπέμπει σε κάτι «εργοστασιακό», σε «μηχανή», παρόμοιο με το σκεπτικό του Ιγκόρ Στραβίνσκι στο μπαλέτο του «Ο Γάμος», απέφυγα να χρησιμοποιήσω έγχορδα και τα αντικατέστησα με το πιάνο για 4 χέρια.

Η μουσική αποτελείται κυρίως από θέματα leitmotiv ολιγόλεπτης διάρκειας που εμφανίζονται συχνά στο έργο.

Το κυρίαρχο μουσικό θέμα που επαναλαμβάνεται σε όλη τη διάρκεια του έργου είναι αυτό του Γιάννη Τάδε-Τάδε.

Αλλα σημαντικά μουσικά θέματα που απαρτίζουν το έργο είναι:

Ο Βασιλιάς της Αγγλίας

Το δεύτερο θέμα του Γιάννη, όταν παίρνει το θάρρος να αντιμετωπίσει τους «καταπιεστές» του.

Το θέμα της Σοφίας, της κόρης του αφεντικού.

Το θέμα του προϊστάμενου.

Το θέμα του αφεντικού.

Σημαντικό επίσης μουσικό θέμα είναι και το νανούρισμα που τραγουδούσε η μητέρα του Γιάννη στο γιο της όταν ήταν μικρός. Το γεγονός δεν αναφέρεται στην ταινία, αλλά υπονοείται πως συμβολίζει τη μητέρα του. Εμφανίζεται δύο φορές μέσα στο έργο, όταν ο Γιάννης πέφτει στην απόλυτη απελπισία ύστερα από την γελοιοποίησή του από τον προϊστάμενο και τη Σοφία και τη στιγμή που μέσα στο φρενοκομείο ανακαλεί τη μητέρα του. Και τις δύο στιγμές ο Γιάννης μαζεύεται σε εμβρυακή στάση, νιώθει την ανάγκη να επιστρέψει πίσω στη μητέρα, να γυρίσει στο χρόνο στα πρώιμα παιδικά του χρόνια που τα θυμάται ευτυχισμένα. Και η ανάγκη αυτή έχει συνδεθεί μέσα του με το νανούρισμα αυτό, την πρώτη μουσική που έμαθε.

Η μελωδία είναι επηρεασμένη από ρωσική παραδοσιακή μελωδία.

Παράλληλα με το νανούρισμα ακούγεται και το παρακάτω μοτίβο, που εμφανίζεται σε στιγμές που ο Γιάννης νιώθει αποδυναμωμένος, και στη σκηνή που ο γιατρός και ο βοηθός του ετοιμάζονται να τον πάρουν μαζί τους, προς φόβο του πρωταγωνιστή. Το μοτίβο έχει δύο χρήσεις που είναι αντιθετικές: συμβολίζει από τη μία τον αναστεναγμό της ψυχής (το θέμα αυτό εμφανίζεται και στον αναστεναγμό του Φτωχούλη του Θεού στην όπερα του Μουσόργσκι, *Μπόρις Γκοντουνόφ*) αλλά συναντάται επίσης και στα ρωσικά παραδοσιακά νανουρίσματα ως μελωδία του «νάνι, νάνι».

Τέλος, υπάρχει το μουσικό θέμα του *Χρόνου*. Ο χρόνος ως μοιραίος και εχθρός του πρωταγωνιστή. Ο Γιάννης νιώθει πάντα πως προσπαθεί να τον προλάβει, μα εκεί που νομίζει πως τα κατάφερε, αυτός πάντα φεύγει μακριά, έχει το δικό του ρυθμό. Το μοτίβο είναι παραλλαγή του *Dies Irae*.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΤΡΕΛΟΥ

Τα Πρόσωπα

Σημείωση: Ο *Γιάννης Τάδε-τάδε*, ο ήρωας του έργου μου είναι ολοκληρωτικά παρμένος από τον ήρωα του πρωτότυπου έργου του Νικολάι Γκόγκολ. Με εξαίρεση τις διαφορές στο όνομα, την εθνικότητα και την εποχή, ο Γιάννης είναι ο κλώνος του *Αξέντι Ιβάνοβιτς Ποπρίσιν*, που έζησε στη τσαρική Αγία Πετρούπολη του 1830. Βασισμένος στο βιβλίο, θα αναφερθώ αρχικά στον χαρακτήρα του Αξέντι Ιβάνοβιτς, που ουσιαστικά μοιράζεται τα ίδια χαρακτηριστικά με τον «κλώνο» του στην Αθήνα του σήμερα.

Αξέντι Ιβάνοβιτς Ποπρίσιν: Ο Αξέντι Ιβάνοβιτς είναι ένας 42χρονος δημόσιος υπάλληλος που δουλεύει σε υπουργικό γραφείο, ζει μια μοναχική ζωή μες τη ρουτίνα της μεγαλοαστικής Αγίας Πετρούπολης του 1830. Από μακριά φαίνεται σαν απλός άνθρωπος, χωρίς ιδιαίτερη προσωπικότητα, ένας τύπος που για πολλούς θα μπορούσε να θεωρηθεί ως «ανιαρός», «ένα άτομο που δεν παρουσιάζει κανένα ενδιαφέρον» ακόμα και «αόρατος». Όλες αυτές οι ονομασίες θα μπορούσαν να είναι τυπικές για έναν τύπο που δουλεύει στο δημόσιο, σαν γραφιάς πίσω από μια έδρα για πάρα πολλά χρόνια, έναν κατά μια έννοια, «μικροαστό βολεμένο», που η ζωή του αποτελείται από τον κύκλο του *σπίτι-δουλειά-σπίτι*. Ο Αξέντι ζει σε μια κοινωνία που προσπαθεί να αναδειχτεί μέσω της δολοπλοκίας, της διαφθοράς και της κολακείας, σε ένα περιβάλλον που η εικόνα, η υποκρισία και το ψέμα είναι σημαντικότερες αρετές από την ειλικρίνεια και την αξιοπρέπεια. Είναι φυσικό και ο ίδιος να έχει επηρεαστεί από τα πράγματα που τον περιτριγυρίζουν, και με τα χρόνια να έχει γίνει και ο ίδιος σαν τους συνάδελφους του. Εξωτερικά φαίνεται για άνθρωπος άβουλος, ήπιος, χωρίς δείγματα ενθουσιασμού ούτε δυσαρέσκειας, που θα έδειχναν κάποιο ενδιαφέρον για το πρόσωπο του. Έχει την συνηθισμένη διαχρονική τάση των αστών, να θαυμάζει τους ανωτέρους του (*εγκωμιάζει κολακευτικά λόγια για το διευθυντή του, ακόμα και προσπαθεί να τον καλοπιάσει ξύνοντας τις πένες του*), και περιφρονεί αλύπητα τους κατώτερους του, μια συμπεριφορά που ίσως προέρχεται από το γεγονός πως του είχαν συμπεριφερθεί με παρόμοιο τρόπο στο παρελθόν και τώρα το κάνει σε άλλους. Είναι μια εποχή που υπάρχει το όνειρο της εκπληρωμένης ευτυχίας: μια καλή θέση στο δημόσιο, μια καλόκαρδη σύζυγος αριστοκρατικής καταγωγής, προσκλήσεις σε δείπνα και δεξιώσεις κ.ο.κ. Ο Αξέντι ενδόμυχα τρέφει και ο ίδιος αυτές τις ψευδαισθήσεις, όνειρα που όταν αργότερα συνειδητοποιεί πως είναι απλά ψέματα, και πως δεν είναι πια στην ηλικία για να τα πραγματοποιήσει, οδηγείται στην τρέλα. Η ήσυχη, ανιαρή ζωή του διάβρωσε όλα τα χρόνια της νιότης του, χωρίς να το αντιληφθεί. Τον έκανε μοναχικό, χωρίς κανέναν φίλο (*πώς μπορούσε εξάλλου να βρει κάποιον ειλικρινή φίλο ή σύντροφο σε ένα περιβάλλον γεμάτο κόλακες και υποκριτές;*), με μοναδική συντροφιά ίσως το ημερολόγιό του, στο οποίο καταγράφει όλες τις σκέψεις, τις επιθυμίες του.

Από το ημερολόγιό του καταλαβαίνουμε και τον πραγματικό του χαρακτήρα. Η καταγωγή του είναι ταπεινή, μεγάλωσε σε χωριό, οπότε πιθανόν απέκτησε και τη δικαιολογημένη ζήλια των επαρχιωτών απέναντι στους αστούς. Είναι σίγουρο πως είχε όνειρα από νέος (*μια καλή ζωή με φίλους, σύζυγο και παιδιά, μια αξιόλογη θέση που θα κέρδιζε το θαυμασμό των συναδέλφων του*). Ερχόμενος στην Αγία Πετρούπολη όμως το πιο σίγουρο θα ήταν να απογοητεύτηκε. Χαράμισε χρόνια από τη ζωή του δουλεύοντας σε ένα γραφείο, υποφέροντας ταπεινώσεις, την υπεροψία και τη διαφθορά τόσο των συνάδελφων του όσο και των αριστοκρατών, ποσό μάλλον από

την περιφρόνηση των γυναικών (δεν φαίνεται να διαθέτει κάποια ομορφιά). Το τελευταίο το δικαιολογούσε στην πεποίθηση πως οι γυναίκες προτιμούσαν ανθρώπους με στρατιωτικό αξίωμα, για το λόγο αυτό τρέφει ζηλόφθονα αισθήματα για τους στρατιωτικούς. Δυστυχώς το αποτέλεσμα ήταν πως με τα χρόνια, όπως οι περισσότεροι του κύκλου του, αντί να αντιδράσουν απέναντι σε αυτό το καθεστώς, υπέκυψαν και τους έγινε συνήθειο, έτσι ώστε έγιναν και οι ίδιοι μέρος αυτού του διεφθαρμένου περιβάλλοντος, χωρίς να μπορούν να ξεφύγουν πια. Ο Αξέντι επίσης τρέφει αισθήματα μνησικακίας προς τους περισσότερους με τους οποίους συναναστρέφεται, αποτέλεσμα που αποκαλύπτει πως είναι δυστυχισμένος. Είναι μόνος του, χωρίς κανέναν με τον οποίο να μπορεί να μιλήσει, να νιώσει άνετα και να δημιουργήσει μια φιλία, μια ανθρώπινη σχέση, που ουσιαστικά αυτά είναι τα πράγματα που μας κάνουν ανθρώπους, που μας κρατάνε ζωντανούς.

Μοναδικό ίσως φως στη ζωή του είναι ο ερωτάς του για την κόρη του διευθυντή. Αυτό είναι το μοναδικό αίσθημα που του χαρίζει χαρά, που του δίνει ελπίδα πως τα όνειρα που είχε νέος για μια ευτυχισμένη ζωή δεν καταστράφηκαν ακόμα. Αλλά νιώθει παράλληλα πως παλεύει με έναν τοίχο, γεγονός που τον φέρνει στην απελπισία και καταλήγει να βλέπει παραισθήσεις: *να έχει την εντύπωση πως ακούει το σκύλο της κόρης του διευθυντή να συζητάει με έναν άλλο σκύλο σε ανθρώπινη ομιλία*. Από τη στιγμή αυτή του καρφώνεται η ιδέα να μάθει τι μυστικά κρύβει η ιδιοκτήτρια του. Αυτή είναι και η αρχή του παραλογισμού του: Τρυπώνει κρυφά στο σπίτι της όταν λείπει και αρπάζει μερικά γράμματα τα οποία νομίζει πως είναι η αλληλογραφία του σκύλου της. Σε αυτά τα γράμματα διαβάζει πως αρραβωνιάζεται με έναν αξιωματικό και πως θεωρεί τον Αξέντι έναν αλλόκοτο γερο-ανόητο. Ο Αξέντι εξοργίζεται, φτάνει στο ύστατο σημείο της απελπισίας, καταριέται τη ταπεινή του καταγωγή και θέση, τη μοίρα του. Είναι το σημείο που συνειδητοποιεί πως όλη του η ζωή έφυγε χωρίς να το καταλάβει, πως τα όνειρα του δεν ήταν πάρα παλάτια στην άμμο. Όλη αυτή τη απογοήτευση τελικά τον καταλήγει στην τρέλα, νομίζοντας πως είναι ο νέος βασιλιάς της Ισπανίας.

Το εντυπωσιακό σε αυτό τον παραλογισμό είναι πως είναι το μοναδικό πράγμα που τον κάνει να επαναστατήσει και να γίνει ειλικρινής με τους γύρω του. Αντιδρά κατά του διευθυντή του, κατά των συνάδελφων του, πάει ακάλεστος στο σπίτι της κόρης του διευθυντή και εξομολογείται τον ερωτά του τρομοκρατώντας την. Εν τέλει, καταλήγει στο φρενοκομείο, που υποβάλλεται σε διάφορες πρωτογόνους μεθόδους καθησυχασμού (παγωμένο νερό στο κεφάλι, ξυλοδαρμός), μέχρι που στο τέλος γίνεται ένα φοβισμένο πλάσμα που θα τρόμαζε κανείς αν μάθαινε πως αυτό το άτομο ήταν ένας καθημερινός άνθρωπος με λογική.

Γιάννης Τάδε-τάδε: Ο Γιάννης (35 ετών) είναι ένας μοναχικός υπαλληλάκος σε δικηγορικό γραφείο που ζει στη χαώδη Αθήνα του σήμερα. Όπως και το πρότυπό του, ο Αξέντι Ιβάνοβιτς, ζει μια ζωή ανιαρή και ρουτινιάρικη, μόνος, χωρίς φίλους και έχοντας για συντροφιά μόνο το ημερολόγιό του. Στους γύρω του φαντάζει σαν να μην έχει προσωπικότητα, ανιαρός και ρηχός. Προερχόμενος από φτωχή οικογένεια ο Γιάννης έζησε μες την ανάγκη για επιβίωση, την περιφρόνηση της κοινωνίας, των φίλων του, αλλά και τη σκληρότητα του πατέρα του. Ο πατέρας του ειδικά που ήταν υποστηρικτής του Ανδρέα Παπανδρέου, του είχαν εμφυτέψει την ιδεολογία του *«Βολέψου στο δημόσιο και μετά θα περνάς ζωή και κότα»*. Για το λόγο αυτό σπούδασε Νομική, αν και δεν αγαπούσε ιδιαίτερα το τομέα αυτό. Δυστυχώς ούτε ο ίδιος θυμάται να είχε κάποιο ιδιαίτερο ενδιαφέρον για κάτι, εκτός από την ποίηση, τη μεγάλη του αγάπη. Στο τραπέζι του έχει πάντα τα βιβλία των αγαπημένων του, Τ. S. Eliot, του W. B. Yeats, John Keats, ενώ έχει για κορνίζα το *«Δάντη και τη Βεατρίκη»*,

ζωγραφισμένη από τον Cesare Saccagi. Μέτριος σε όλα, είχε λίγες παρέες στο σχολείο αλλά πηγαίνοντας στην Αθήνα ξέκοψε από όλους. Τώρα, δεν θέλει να τους δει ούτε ζωγραφιστούς, διότι φοβάται πως αν μάθει πως αυτοί ζουν καλύτερα από τον ίδιο, θα «πεθάνει από τη στενοχώρια του». Με τους γονείς του μιλά σπάνια. Ο πατέρας του ήταν αντίθετος στο να πάει στην Αθήνα να δουλέψει (προτιμούσε να καθίσει και να αναλάβει το μαγαζί, ενώ οι ίδιοι παλιότερα τον πίεζε να σπουδάσει και να μπει στο δημόσιο) και τσακώθηκε άσχημα μαζί του και έφυγε. Ο πατέρας πέθανε όταν ο Γιάννης ήταν 28, μα ντράπηκε να πάει στην κηδεία του. Το γεγονός αυτό τον γέμισε με τύψεις και ενοχές για τον εαυτό του. Με τη μητέρα του μιλούν σπάνια από το τηλέφωνο. Είναι το μοναδικό άτομο το οποίο του φέρθηκε με αγάπη και τρυφερότητα.

Οι σχέσεις του ήταν μια απογοήτευση μετά την άλλη, με αποτέλεσμα να καταλήξει να γίνει απαθής στο θέμα του έρωτα. Δυστυχώς το ίδιο συνέβη και στο θέμα των φίλων. Έχοντας τον ενθουσιασμό της νιότης ήρθε στην Αθήνα να κάνει την τύχη του. Κατέληξε όμως έρμαιο αφεντικών που του φέρονταν σαν τιποτένιο, μιας κοινωνίας απρόσωπης, που όσο μεγαλώνουν σε ηλικία οι άνθρωποι τόσο πιο απαθείς και ψυχροί γίνονται. Απογοητεύτηκε από την υποκρισία του κύκλου του, της «υψηλής κοινωνίας» και τη ψυχρή συμπεριφορά των γυναικών με τις οποίες είτε του άρεσαν είτε είχε σχέση, με αποτέλεσμα να κλειστεί στον εαυτό του. Θα μπορούσε να είχε αντιδράσει, να φωνάξει κατά της αδικίας, να φύγει, μα φοβόταν πάντα να εγκαταλείψει την ασφάλεια και στη στατικότητα που του προσέφερε αυτή η ζωή και να φύγει προς το άγνωστο, το αβέβαιο. Με τα χρόνια λοιπόν έμαθε να συμβιβάζεται και να γίνει μέρος του διεφθαρμένου συστήματος που τον περιτριγυρίζει. Για να επιβιώσει αναγκάστηκε να γίνει ο κόλακας του αφεντικού του, να κάνει όλα τα θελήματά του. Έζησε χρόνια σε ένα μικρό άθλιο δωμάτιο μιας πολυκατοικίας χωρίς να τολμήσει πει ποτέ *«Φτάνει πια, δεν αντέχω να ζω έτσι»*. Τα μοναδικά πράγματα που του δίνουν ένα φως είναι ο έρωτας για την Σοφία, τη νεαρή κόρη του διευθυντή, που τον ωθεί να γίνεται δημιουργικός: τότε τότε γράφει στίχους πριν κοιμηθεί για αυτήν. Για τον ίδιο είναι όπως η «Βεατρίκη» ήταν για το Δάντη, μια εξιδανικευμένη μορφή που στέκει η ελπίδα του σε μια καλύτερη ζωή. Όλα αυτά όμως αποδεικνύονται να είναι τελικά μια ψευδαίσθηση όταν *(όπως στην περίπτωση του Αζέντι Ιβάνοβιτς)* ανακαλύπτει πως τα έχει κρυφά με τον προϊστάμενό του, έναν νέο πλούσιο και πετυχημένο, ένα κάθαρμα το οποίο φέρεται άσχημα στο Γιάννη. Αυτή στέκεται η αφορμή της πλήρους κατάρρευσής του, που τον οδηγεί στην σχιζοφρένεια.

Αποφασίζει κάνει το αδιανόητο: **να «καταργήσει» για πάντα τον εαυτό που νόμιζε τόσα χρόνια πως είναι.** Αξίζει σε αυτό το σημείο να σημειωθεί πως η εικόνα που έχουμε ο καθένας για τον εαυτό μας επηρεάζεται από την εικόνα που έχουν οι άλλοι για εμάς και από αυτήν που δίνουμε εμείς, πιστεύοντας πολλές φορές λανθασμένα πως είναι και η σωστή. Ο Γιάννης έκανε το λάθος έχοντας θέσει όρια στον εαυτό του, να πιστεύει πως είναι «ένας κακόμοιρος φτωχός υπαλληλάκος», πως αυτή είναι η πραγματική του προσωπικότητα χωρίς δυνατότητα να μπορεί να αλλάξει. Η σχιζοφρένεια ξαφνικά λύνει αυτά τα δεσμά! Τον οδηγεί λοιπόν στο σημείο να δώσει στον εαυτό του μια νέα ταυτότητα: το βασιλιά της Αγγλίας.

Θεωρώντας πια τον εαυτό του ως «εκλεκτό θεού και λαού», ως ένα άτομο με υψηλή θέση και εξουσία, ξαφνικά οι άνθρωποι που φοβόταν, που ένιωθε πως έπρεπε να νιώθει σαν μερμήγκι μπροστά σε έναν ελέφαντα, του φαίνονται μηδαμινοί!

Αποκτά τη δύναμη να αντιμιλήσει στο αφεντικό του, να αντεπιτεθεί στον προϊστάμενό του και να εξομολογηθεί τον έρωτά του στην κόρη του διευθυντή. Αποκαλεί φωναχτά στους συναδέλφους του ως απατεώνες.

«Αν αυτή είναι η πραγματικότητα, να πρέπει να ζεις μες την απάτη, τη μοναξιά και τη μιζέρια, τότε στο διάολο η πραγματικότητα!» .

Αυτή είναι η φράση με την οποία όχι μόνο αντεπιτίθεται στην άβουλη ζωή του, αλλά και στο να συμβιβαστεί με μια πραγματικότητα που τον κάνει δυστυχή και διαβρώνει την ανθρωπιά του.

Ο Γιάννης καταρρέει μετά το έντονο ξέσπασμά του. Μα τα βάσανά του δεν τελειώσαν εκεί. Οδηγείται στο φρενοκομείο, για να γίνει ο περίγελος των ασθενών του κτηρίου. Στο τρελοκομείο προσπαθούν να του επιβληθούν μέσω της βίας. Ο Γιάννης στο τέλος υποτάσσεται, νιώθοντας εντελώς νικημένος. Αισθάνεται την ανάγκη να δει το μοναδικό άτομο που τον αγαπά, τη μητέρα του, που ζει τόσα χρόνια μόνη της, που τον καρτερεί να γυρίσει, που τον στηρίζει σε ό,τι κάνει στη ζωή του. Η μητρική στοργή, αυτή η άνευ όρων αγάπη της τον κράτησε από την τελειωτική σχιζοφρένεια, να χάσει τελείως την επαφή με την πραγματικότητα.

Ο Γιάννης νικημένος, εξαντλημένος από την γελοιοποίηση του από τους ασθενείς και την σκληρότητα του προσωπικού, έχει πια δύο επιλογές. Ή να μείνει και να πεθάνει μην αντέχοντας άλλο ή να πάρει την πρωτοβουλία να το σκάσει. Η ευκαιρία δίνεται την ώρα που ο γιατρός και ο φύλακας συζητούν, έχουν ξεχάσει την πόρτα ανοιχτή. Ο Γιάννης τότε για πρώτη φορά στη ζωή του κάνει το αφάνταστο: αποφασίζει να πάρει τη ζωή στα χέρια του και το σκάει. Οι φύλακες δεν μπορούν να τον πιάσουν. Ο Γιάννης βγάζει τα ρούχα του φρενοβλαβή και βάζει τα δικά του. Στην τελευταία σκηνή τον βλέπουμε είναι να χάνεται στον ορίζοντα τρέχοντας ευτυχισμένος. Ελεύθερος επιτέλους για πρώτη φορά στη ζωή του.

ΤΑ ΥΠΟΛΟΙΠΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

Ο Προϊστάμενος

Ο Προϊστάμενος είναι νέος, επιπόλαιος και υπερβολικά αλαζόνας, που το τελευταίο έχει να κάνει σχέση και με την ανωριμότητα της νιότης και την έλλειψη να κατανοήσει τους άλλους ανθρώπους. Έχει όμορφο παρουσιαστικό και προέρχεται από προνομιακή οικογένεια, στοιχεία που λείπουν από το Γιάννη, ο οποίος έχει ταπεινή καταγωγή και συνεχώς είναι μες τον αγώνα να επιβιώσει. Αυτά τα προσόντα, συν το γεγονός που τα έχει με τη Σοφία, ενισχύουν την αλαζονεία και τον ναρκισσισμό του Προϊστάμενου. Βλέποντας το Γιάννη που για να πάρει επιτέλους την αύξηση του αναγκάζεται να παριστάνει τον υπηρέτη και κόλακα του αφεντικού του, νιώθει μια μεγάλη περιφρόνηση και αντιπάθεια απέναντι του, σε βαθμό που τον θεωρεί κατώτερο και από άνθρωπο. Τα πειράγματα και οι προσβολές που λέει στο Γιάννη δείχνουν καθαρά την περιφρόνηση απέναντι του αλλά έχουν και μια απεγνωσμένη θέληση να μειώσουν κάποιον, οποιονδήποτε. Είναι πολύ πιθανόν όταν ήταν στο σχολείο η να τον πείραζαν με αυτόν τον τρόπο, με αποτέλεσμα το γεγονός αυτό να του προκαλέσει την ανάγκη να κάνει το ίδιο και σε κάποιον άλλο «αδύναμο».

Σοφία, η κόρη του αφεντικού

Η Σοφία είναι και εκείνη νέα, όμορφη και προέρχεται από προνομιούχα οικογένεια. Ο αγώνας για την επιβίωση της είναι τελείως ξένος. Φαντάζει σε όλους ως μια ευγενική και καλοσυνάτη ψυχή. Για το Γιάννη είναι όπως η Βεατρίκη για το Δάντη, μια κοπέλα που τον εμπνέει, στην οποία βλέπει απελπισμένα την ελπίδα πως υπάρχει κάτι φωτεινό στη ζωή του. Η Σοφία φοράει τη δική της μάσκα. Αποζητά την προσοχή των υπολοίπων μόνο και μόνο για να «αγαπάει» όλο και περισσότερο τον εαυτό της. Περιφρονεί και η ίδια το Γιάννη, μάλιστα τον αποκαλεί και «μηδενικό». Τα συναισθήματα της είναι ρηχά, χωρίς κάποιο βάθος, το ίδιο και οι σκέψεις της. Η συμπεριφορά της ορίζεται κυρίως από το τι εικόνα θα δείχνει στους άλλους, οι ιδέες της βασίζονται σε ό,τι έμαθε από την οικογένεια, το σχολείο και την κοινωνία, χωρίς όμως να της έχει δημιουργηθεί ποτέ το ζήτημα της προσωπικής αμφιβολίας.

Το αφεντικό

Το αφεντικό είναι ένα άτομο επιβλητικό, σοβαρό και άνθρωπος της δουλειάς. Έχει συνηθίσει τόσα χρόνια στη δουλειά του που έχει χάσει την ικανότητα να μπορεί να προσέξει και τους άλλους, ιδιαίτερα όσους εργάζονται στο χώρο του. Η ρουτίνα και η απάθεια τον έχουν κάνει τελείως αναισθητο στα προβλήματα των άλλων. Τη φτώχεια, την μιζέρια και την καταπίεση τις θεωρεί ως μέρος της πραγματικότητας, κάτι που δεν αλλάζει και έχει συμβιβαστεί σε αυτήν. Είναι σαν κάποιον που βλέπει να καίγεται η πόλη του και να μην αντιδρά λέγοντας πως «Αυτή είναι η ζωή, δεν βαριέσαι;». Αν και εκτιμά την εργατικότητα του Γιάννη, ωστόσο τον αγνοεί, τον περιφρονεί. Και επειδή έχει καταλάβει πως η ζωή του Γιάννη και ο αγώνας του, εξαρτάται από αυτόν, δεν διστάζει (θεωρώντας πως έτσι είναι τα πράγματα, όλοι αυτό κάνουν) να τον έχει σαν υπηρέτη του: να τον έχει να του καθαρίζει το σακάκι, να τον στέλνει για μικροδουλειές.

ΠΡΟΦΙΛ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ

ΓΕΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

ΟΝΟΜΑ: Ιωάννης (Γιάννης)

ΕΠΩΝΥΜΟ: Τάδε-Τάδε

ΕΤΟΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ: 31/3/1984

ΥΨΟΣ: 1, 68

ΒΑΡΟΣ: 80 kg

ΧΡΩΜΑ ΟΦΘΑΛΜΩΝ: Καστανά

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΕΙ ΓΥΑΛΙΑ: Ναι

ΧΡΩΜΑ ΜΑΛΛΙΩΝ: Μαύρα

ΧΡΩΜΑ ΔΕΡΜΑΤΟΣ: Μελαμψό

ΥΠΗΚΟΟΤΗΤΑ: Έλληνας

ΚΑΤΟΙΚΟΣ: Αθήνας

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ: Υπάλληλος σε δικηγορικό γραφείο

ΤΟΠΟΣ ΚΑΤΑΓΩΓΗΣ: Λάρισα

ΤΟΠΟΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ: Λάρισα

ΟΝΟΜΑ ΠΑΤΡΟΣ: Χαράλαμπος

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΠΑΤΡΟΣ: Αφεντικό σε ψησταριά

ΟΝΟΜΑ ΜΗΤΡΟΣ: Μαρία

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΜΗΤΡΟΣ: Βοηθός στη ψησταριά

ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΑΝΑΜΝΗΣΗ ΑΠΟ ΓΟΝΕΙΣ: Η μανιταρόσουπα της μητέρας

ΣΚΕΨΗ Ή ΓΝΩΜΙΚΟ ΑΠΟ ΓΟΝΕΙΣ: «Η ζωή είναι δύσκολη παιδί μου», «Μην σηκώνεις πολύ το κεφάλι», «Μάθε να συμβιβάζεσαι», «Πότε θα ωριμάσεις επιτέλους;»

ΤΡΟΠΟΣ ΕΝΔΥΣΗΣ

ΔΟΥΛΕΙΑ: Σκούρο μπλε ασιδέρωτο γιλέκο, ανοιχτό μωβ πουκάμισο, μαύρο παντελόνι και καφετιά επίσημα παπούτσια.

ΣΠΙΤΙ: Κοντομάνικη μπλούζα, κοντό παντελονάκι.

ΙΑΤΡΙΚΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ:

ΧΡΟΝΙΟ ΝΟΣΗΜΑ: Νευρικές κρίσεις

ΑΝ ΝΑΙ ΠΟΤΕ ΤΟ ΕΠΑΘΕ: Η πρώτη φορά που το έπαθε ήταν γύρω τα 7 του χρόνια, όταν ο πατέρας του τον χτύπησε και τον προσέβαλε τόσο άσχημα που έπαθε έντονη νευρική κρίση. Από την οικογένειά του ο παππούς του, Ανδρέας, ήταν ο τρελός του χωριού. Γυρνούσε γύρω από τα χωριά και φώναζε πως ήταν ο χαμένος εγγονός του Ι. Καποδίστρια και πως ήταν ο επόμενος κυβερνήτης της Ελλάδος.

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗ ΔΙΑΤΑΡΡΑΧΗ: Κατάθλιψη: προέρχεται από την κοινωνική αλλοτρίωση και την συνειδητοποίηση της απογοήτευσης των ονείρων του.

ΣΠΟΥΔΕΣ

ΣΧΟΛΗ: Νομική Αθήνας

ΒΑΣΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ: Δικηγόρος

ΓΝΩΜΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΚΥΚΛΟ (ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ, ΣΥΜΜΑΘΗΤΕΣ): Δεν έκανε πολλή παρέα με συμμαθητές, ούτε με συμφοιτητές. Για τους περισσότερους έχει αρνητική άποψη: τους θεωρούσε φασαριόζους, ανώριμους και αγριάνθρωπους και ανιαρούς.

ΓΝΩΜΗ ΣΥΜΜΑΘΗΤΩΝ: Ανιαρός, αγαθούλης, κρυψίνους.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΕΣ ΔΟΥΛΕΙΕΣ: Δουλειές σε δικηγορικά γραφεία

ΓΝΩΜΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟ ΚΥΚΛΟ: Η χειρότερη. Απάνθρωπα αφεντικά, οι συνάδελφοι του κόλακες, υποκριτές και ανιαροί.

ΓΝΩΜΑ ΤΩΝ ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΙΔΙΟ: «Δούλενε αυτός ο άνθρωπος σε εμάς;»

ΣΧΕΣΕΙΣ

ΜΕ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ: Ο πατέρας του ήταν σκληρός και τον χτυπούσε όταν ο Γιάννης δεν έκανε αυτό που του έλεγε. Αργότερα τσακώθηκαν άσχημα και δεν μίλησαν μέχρι το θάνατο του πατέρα του. Ο Γιάννης έχει τύψεις που δεν πήγε στην κηδεία του. Η μητέρα ήταν πάντα η αδυναμία του. Από εκείνη δέχτηκε μεγάλη στοργή και στήριξη στις δύσκολες στιγμές. Όποτε νιώθει απογοητευμένος επικαλείται πάντα τη μορφή της, ιδιαίτερα το νανούρισμα που του τραγουδούσε όταν ήταν μικρός.

ΦΙΛΙΚΕΣ: Καμία γνωστή.

ΕΡΩΤΙΚΕΣ: Πολλές σύντομες ερωτικές στιγμές, μία παλιότερη σχέση από απόσταση.

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΙΣ: Του αρέσουν οι νέες κοπέλες που φαίνονται χαμογελαστές και σεμνότυφες.

ΓΝΩΜΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ: «Ο έρωτας είναι το μόνο συναίσθημα που με κάνει να νιώθω ζωντανό.»

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

ΠΑΝΤΡΕΜΕΝΟΣ; Όχι

ΣΕ ΣΧΕΣΗ; Όχι

ΧΩΡΟΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ: Πολυκατοικία στο Χαλάνδρι, 3^{ος} όροφος. Λιτή διακόσμηση, το γραφείο του είναι γεμάτο με δικηγорικά βιβλία και φακέλους. Το δωμάτιο είναι άθλιο, γεμάτο υγρασία, ξεβαμμένο και με σοβά που πέφτει. Στο τραπέζι του έχει λίγα βιβλία ποίησης, του T.S. Eliot, W. B. Yeats, Ezra Pound, John Keats, τον *Τρελαντώνη* της Πηνελόπης Δέλτα και τις *Νεκρές Ψυχές* του Gogol. Έχει και δυο μικρά εικονίσματα, τον *Χριστό στο Όρος των Ελαιών* και τον *Άγιο Δημήτριο*. Στον τοίχο έχει δύο πίνακες: Την *Παναγία με το Χριστό* και το *Δάντη και τη Βεατρίκη* του Cesare Saccagi.

ΆΛΛΕΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ/ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑ

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ: Δεν έχει χρόνο. Πότε πότε πηγαίνει περίπατο στην Ακρόπολη ή στον κήπο δίπλα από το Ζάππειο.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑ: Ποίηση (του αρέσει ο Ελύτης και ο Καβάφης και γενικά η ρομαντική ποίηση. Παλαιότερα διάβαζε Πούσκιν και Κητς. Τον τελευταίο καιρό έχει μια ροπή προς Τόμας Έλιοτ και Γουίλιαμ Μπάτλερ Γέητς.

ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΧΡΩΜΑ: Γαλαζοπράσινο, θυμίζει τα μάτια της πρώτης του αγάπης.

ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΦΑΓΗΤΟ: Σπαγγέτι με θαλασσινά

ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΑΘΛΗΜΑ: Κανένα

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ: Δεν έχει ιδιαίτερη προτίμηση. Μια μουσική που έχει ιδιαίτερη συναισθηματική αξία για τον ίδιο είναι το νανούρισμα που το τραγουδούσε η μητέρα του όταν ήταν μικρός.

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ: Αγαπά πολύ την ποίηση του Δάντη Αλγκιέρι, ιδιαίτερα τα ποιήματα από τη «*Νέα Ζωή*». Άλλα αγαπημένα του έργα είναι ο *Λύκος της Στέπας* (Ερμαν Έσσε), νιώθει μερικές φορές να ταυτίζεται με τον ήρωα. Τα διηγήματα του *Άντον Τσέχωφ*, ιδιαίτερα ο *Θάλαμος Νο.6* και *Στον Δρόμο*.

ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΣ ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΣ: Κανένας. «Όλοι οι διανοούμενοι είναι απατεώνες.»

ΤΙ ΜΙΣΕΙ; Τον προϊστάμενό του, το σπίτι του, τη δουλειά του, τους πολιτικούς, τους παρουσιαστές πρωινών εκπομπών.

ΜΙΣΗΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ: Εμπορική ποπ, σκυλάδικα, μέταλ.

ΜΙΣΗΤΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ: Όλο το συνονθύλευμα των εμπορικών τραγουδιστών.

ΜΙΣΗΤΟΙ ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΙ: Φιλόσοφοι, πνευματιστές, επιφανειακοί συγγραφείς τύπου Πάολο Κοέλιο.

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ

ΕΙΝΑΙ ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ; Όχι

ΑΝ ΟΧΙ ΓΙΑΤΙ; Δεν εκπλήρωσε τίποτα από τα όνειρά του. Ζει σε μια άθλια πολυκατοικία, σε ένα περιβάλλον γεμάτο άγχος και νευρική νευρική, μόνος χωρίς άνθρωπο στον οποίο να μπορεί να ανοίξει την καρδιά του. Δουλεύει σε μια δουλειά που αντιπαθεί, γύρω από έναν κύκλο εργαζόμενων που δεν του δίνουν την εκτίμηση που αξίζει.

ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ: Μια στοργική σύζυγος, παιδιά, αναγνώριση από αφεντικό και συναδέλφους, μια καλή θέση στο δημόσιο για να εξασφαλίσει τα προς το ζην, ένα σπίτι στο οποίο «να νιώθει άνθρωπος».

ΦΟΒΙΕΣ: Φοβάται το υπερφυσικό, να φύγει από μια ζωή στην οποία έχει προσαρμοστεί και να αναζητήσει άλλη (φόβος για το άγνωστο, την ανασφάλεια), με άλλα λόγια η αλλαγή της προσωπικότητάς του.

ΓΝΩΜΙΚΟ ΠΟΥ ΤΟΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΖΕΙ: «Δουλεύεις, δουλεύεις, μα ζεις καθόλου;»

«Έπρεπε να είχα ζήσει, μα με έφαγαν τα χρόνια.»

MOODBOARD

Εικόνα αριστερά. Ο *Buster Keaton* στην ταινία *Cops* (1922).

Εικόνα δεξιά. Ο Θανάσης Βέγγος στην ταινία *Τι έκανες στον πόλεμο Θανάση;* (1971).

Εικόνα αριστερά. Κυκλοφοριακό χάος σε δρόμο της Αθήνας. Εικόνα δεξιά. Η πρώτη μέρα λειτουργίας του μετρό στην Αθήνα.

Εικόνα.

Ο *Charlie Chaplin* στην ταινία *"The Tramp"* (1915)

ΚΑΤΑΚΛΕΙΔΑ

Είμαι ιδιαίτερα ευχαριστημένος από την όλη διαδικασία, διότι εκτός από το ικανοποιητικό και ευχάριστο αποτέλεσμα όλης της διαδικασίας, παρόλο που είναι η πρώτη φορά κατά την οποία είχα το ρόλο του σκηνοθέτη και έκανα μοντάζ, όχι μόνο έλαβα σημαντικές γνώσεις περί δημιουργίας μιας ταινίας, αλλά είχα την τιμή και την ευχαρίστηση και την τιμή να συμμετέχω με ταλαντούχους και καταπληκτικούς συνεργάτες και ηθοποιούς, τα ονόματά των οποίων τα παραθέτω παρακάτω:

Διεύθυνση Φωτογραφίας: Θάνος Τσίγκας
Μακιγιάζ: Γεωργία Ζαμπελάκη

Έπαιξαν οι:

Βασίλης Πανδής - Γιάννης Τάδε-Τάδε
Ιωάννα Τζίμα - Σοφία, η κόρη του αφεντικού
Γιώργος Ρώσσης - Προϊστάμενος
Κωνσταντίνος Κομιανός - Αφεντικό

Συμμετείχαν επίσης οι:

Διονύσης Σκούρτας – Βοηθός ιατρού
Στο ρόλο των ψυχασθενών:
Θάνος Μάνος
Στέλλα Παντόλμου
Αντώνης Πάππας
Μηνάς Κοτανίδης
Αθανασία Μπίτση
Δέσποινα Λαύκα

Μουσική διεύθυνση:
Φωτεινή Αγγέλη

Παίζουν οι μουσικοί:

Μενέλαος Αλεξίου: φλάουτο
Γιώργος Αγρυμάκης: κλαρινέτο
Γιώργος Παντελιός: σαξόφωνο
Κωστής Παπαμιτσάκης: τρομπέτα
Στέφανος Γιαννάκας: τρομπόνι
Ντίνος Τριανταφύλλου: τούμπα
Σπύρος Τζαφέστας: Ξυλόφωνο
Εύα Τσάγκλα Μανωλαράκη: Τσελέστα
Σωτήρης Καϊμακάμης και Γιάννης Αραμπατζόγλου: Πιάνο

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Νικολάι Γκόγκολ, *Διηγήματα*, εκδόσεις Γνώση, Αθήνα 2017

Νικολάι Γκόγκολ, *Νεκρές Ψυχές*, εκδόσεις Ζαχαρόπουλος, Αθήνα 1993.

Νικολάι Γκόγκολ, *Ο Καβγάς των Δύο Ιβάν*, εκδόσεις Ροές, Αθήνα 2012.

Nikolay Gogol/ Milton Ehre edit., *The Theater of Nikolay Gogol: Plays and selected writings*, The University of Chicago Press 1980.

ΑΛΛΕΣ ΠΗΓΕΣ ΠΟΥ ΒΟΗΘΗΣΑΝ

Το Ήμερολόγιο Ενός Τρελού' του Νικολάι Γκόγκολ - Μια ψυχαναλυτική προσέγγιση
Άρθρο του Γιώργου Κατσαντώνη.

<https://www.vakxikon.gr/%CF%84%CE%BF-%CE%B7%CE%BC%CE%B5%CF%81%CE%BF%CE%BB%CF%8C%CE%B3%CE%B9%CE%BF-%CE%B5%CE%BD%CF%8C%CF%82-%CF%84%CF%81%CE%B5%CE%BB%CE%BF%CF%8D-%CF%84%CE%BF%CF%85-%CE%BD%CE%B9%CE%BA%CE%BF%CE%BB%CE%AC%CE%B9/>

<https://www.vakxikon.gr/%cf%84%ce%bf-%ce%b7%ce%bc%ce%b5%cf%81%ce%bf%ce%bb%cf%8c%ce%b3%ce%b9%ce%bf-%ce%b5%ce%bd%cf%8c%cf%82-%cf%84%cf%81%ce%b5%ce%bb%ce%bf%cf%8d-%cf%84%ce%bf%cf%85-%ce%bd%ce%b9%ce%ba%ce%bf%ce%bb%ce%ac%ce%b9-2/>

Τσάρλι Τσάπλιν, *Η Αυτοβιογραφία μου*, εκδ. Επίκεντρο, Θεσσαλονίκη, 2005.

Solomon Volkov (edit.), *Testimony: The Memoirs of Dmitri Shostakovich*, Limelight Editions, New York 1984